

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **R. H., narozen X**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Danielem Hájkem, LL.M.
sídlem Vinohradská 29/93, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 19. 6. 2018, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná částečně vyhověla námitkám žalobce a změnila své rozhodnutí ze dne 1. 12. 2017, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobci ode dne 16. 8. 2017 přiznán starobní důchod ve výši 7 837 Kč měsíčně.
2. Žalobce v žalobě uvádí, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal námitky, kterými namítal nezapočtení doby od 1. 1. 1992 do 31. 12. 1992, během které vykonával samostatnou výdělečnou činnost. Současně žalobce namítal, že mu nevznikl nárok na výplatu důchodu od S. p. – ústredie B., Slovenská republika, neboť žalovaná nesprávně vycházela ze žalobcovy pracovní smlouvy uzavřené na dobu určitou od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 se společností E. spol. s r.o., IČO X, se sídlem X. Pracovní poměr založený touto smlouvou však byl žalobcem vykonáván pouze jako vedlejší (doplňková) činnost k činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

osoby samostatně výdělečně činné (dále jen „OSVČ“). Navíc žalobce činnost pro slovenského zaměstnavatele vykonával fakticky na území ČR, kde se nacházelo i jeho bydliště. Žalobce žádal žalovanou o přepočítání starobního důchodu s tím, že mu bude vyměřen pouze dle českých právních předpisů. Zvýšení důchodu napadeným rozhodnutím na 7 880 Kč (resp. valorizovaného od 1. 1. 2018 na 8 188 Kč) považuje za nedostatečné, neboť žalovaná stále důchod počítá podle slovenských právních předpisů. Žalobce argumentuje článkem 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992, publikované sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva o sociálním zabezpečení“), dle kterého se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní republiky (dále jen „ČSFR“) považují za doby zabezpečení toho státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení nebo naposledy před tímto dnem, s tím, že pojem sídla je upraven v čl. 15 a 16 Správního ujednání o provádění Smlouvy o sociálním zabezpečení ze dne 8. 1. 1993, publikovaného sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 117/2002 Sb. m. s. (dále jen „Správní ujednání“). U OSVČ je zaměstnavatelem pro určení příslušnosti podle Smlouvy o sociálním zabezpečení okresní správa sociálního zabezpečení, u které OSVČ odvádí pojistné na důchodové pojištění. Z toho vyplývá, že žalobce měl jako OSVČ sídlo zaměstnavatele na území ČR. Žalobce zdůrazňuje, že zaměstnání u slovenského zaměstnavatele trvalo pouze dva měsíce a mělo jen charakter vedlejší činnosti. V případě, že by nebyla vypočtena výše důchodu za celou dobu pojištění jen podle právních předpisů platných v ČR, došlo by podle něj k porušení zásady přiměřeného zabezpečení ve stáří a zásady rovnosti garantované Listinou základních práv a svobod, mezinárodními smlouvami a judikaturou českých a evropských soudů, jelikož řádně přiznaný důchod podle slovenských právních předpisů je v průměru o 20 % nižší. Došlo by tak k tomu, že osoby, které měly za doby trvání Československa stejné výdělků, z nichž odváděly stejně vysoké daně do federálního rozpočtu, by pobíraly zcela rozdílné důchody.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zejména uvedla, že starobní důchod byl žalobci přiznán s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Komise (EU) č. 2017/492 (dále jen „nařízení č. 883/2004“), neboť od 1. 5. 2004, tj. ode dne vstupu České republiky a Slovenské republiky do Evropské unie, je právní úprava vztahů týkajících se sociálního zabezpečení mezi těmito státy koordinována nařízením Rady (EHS) č. 1408/71 o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 (dále jen „nařízení č. 1408/71“), a od 1. 5. 2010 nařízením č. 883/2004. Konkrétní ustanovení dosavadních dvoustranných smluv uzavřených mezi členskými státy se použijí pouze v případě, pokud jsou uvedena v příloze III nařízení č. 1408/71. I po 1. 5. 2004 se tak nadále aplikuje čl. 20 Smlouvy o sociálním zabezpečení. Na základě šetření u S. p. v B. ve věci doby zaměstnání žalobce před 1. 1. 1993 byl slovenským nositelem pojištění postoupen žalované evidenční list důchodkového zabezpečení potvrzující dobu pojištění žalobce od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 (pozn. soudu: žalovaná patrně vlivem písařské chyby uvedla „do 31. 12. 1993“). Ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení se doby zabezpečení získané žalobcem na území ČSFR před 1. 1. 1993 považují za doby pojištění Slovenské republiky. Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k dobám pojištění Slovenské republiky. V českém důchodovém systému získal žalobce 8 993 dnů pojištění, ve slovenském 8 462 dnů pojištění. Celkem získal žalobce 17 455 dnů pojištění.

4. Žalovaná dále odkázala na čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, dle kterého je v případě žalobce nutno nejprve určit teoretickou výši starobního důchodu podle českých právních předpisů a přihlídnout k dobám pojištění získaným ve Slovenské republice před 1. 1. 1993. Z této teoretické výše starobního důchodu se poté určí skutečná výše starobního důchodu v poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové délce dob pojištění získaných v České a Slovenské republice. Podrobný výpočet byl uveden v prvostupňovém rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení pak byla na základě doplněných podkladů zhodnocena doba pojištění žalobce od 1. 1. 1992 do 31. 10. 1992. Z podkladů je zřejmé, že žalobce v době od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 nebyl účasten důchodového pojištění jako OSVČ, ale pouze z titulu zaměstnání u E. spol. s r.o., a proto mu nárok na stanovení důchodu pouze podle českých právních předpisů nevznikl. Žalované současně není zřejmé, z jakého důvodu mělo dle žalobce dojít k porušení Listiny základních práv a svobod. Žalovaná je přesvědčená o tom, že postupovala v souladu s platnými právními předpisy.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 3. 7. 2017 uplatnil žádost o přiznání starobního důchodu, a to ode dne 16. 8. 2017. Ve spisu jsou pak založeny evidenční listy důchodového pojištění týkající se žalobce a dokládající pojištěné doby důchodového pojištění a příjmy žalobce za celou dobu trvání jeho výdělečné činnosti, resp. náhradní doby pojištění.
6. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2017 byl žalobci s odkazem na § 29 odst. 1 písm. i) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 259/2017 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a s přihlídnutím k článkům 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 přiznán ode dne 16. 8. 2017 starobní důchod ve výši 7 837 Kč měsíčně s tím, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění 8 993 dní v českém důchodovém systému a 8 157 dní ve slovenském důchodovém systému. V rozhodnutí byl dále popsán způsob výpočtu důchodu žalobce s ohledem na poměr délky výše uvedených dob, přičemž součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění žalobce, z něhož vyplývala evidence dob pojištění (event. náhradních dob pojištění) v režimu slovenského důchodového systému až do 31. 12. 1991 doby dob zaměstnání. Od 1. 1. 1993 do 15. 8. 2017 pak byla evidována samostatná výdělečná činnost žalobce v režimu českého důchodového pojištění.
7. Žalobce podal dne 12. 12. 2017 námitky, v nichž uvedl, že mu nebyla do doby pojištění započtena doba od 1. 1. 1992 do 31. 12. 1992, kdy vykonával samostatnou výdělečnou činnost. V této souvislosti podle žalobce žalovaná nesprávně vycházela z toho, že k 31. 12. 1992 mu vznikl nárok na výplatu důchodu ze Slovenské republiky. Nebylo nijak zohledněno, že pracovní poměr u společnosti E. spol. s r.o. byl sjednán pouze na dobu určitou (od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992), přičemž faktický výkon zaměstnání i bydliště žalobce se nacházely na území ČR. Žalobce byl ke dni 31. 12. 1992 OSVČ a pracovní poměr byl pouze jeho vedlejší činností. Žalobce současně odkázal na čl. 15 a 16 Správního ujednání a závěrem uvedl, že v případě neuznání jeho námitek žádá o odstranění tvrdosti zákona.
8. V reakci na námitky žalovaná shromáždila další podklady, a to i za období roku 1992. Z výpisu z daňového přiznání OSVČ za rok 1992 vyplývá, že žalobce měl začít provozovat samostatnou výdělečnou činnost ode dne 1. 1. 1992. Dle výpisu z evidence OSVČ za rok 1992 byla tato činnost ukončena dne 31. 10. 1992 a znovu obnovena od 1. 1. 1993, přičemž za listopad a prosinec 1992 žalobce neuhradil žádné pojistné. Tuto skutečnost rovněž

potvrzuje žalobcem podepsaný tiskopis odhlášky ze sociálního zabezpečení OSVČ a spolupracující osoby ze dne 19. 10. 1992 a následující přihláška k sociálnímu zabezpečení OSVČ a spolupracující osoby ode dne 1. 1. 1993 podepsaná žalobcem dne 4. 1. 1993. Jako důvod odhlášky ze dne 19. 10. 1992 je uveden nástup žalobce do pracovního poměru.

9. Z výpisu ze slovenského obchodního rejstříku vyplývá, že obchodní společnost E. spol. s r. o. měla po celou dobu své existence, tj. od 9. 10. 1991 do 13. 6. 1993, sídlo na adrese X, přičemž neměla v rejstříku zapsanu žádnou organizační složku či odštěpný závod.
10. Evidenčný list dôchodkového zabezpečenia postoupený žalované S. p. v B. potvrzuje trvání pracovního poměru žalobce u obchodní společnosti E. spol. s r.o. v období od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 a fakticky svou existencí a obsahem též skutečnost, že žalobce byl s ohledem na sídlo zaměstnavatele evidován u zmíněného orgánu dnešní Slovenské republiky. Trvání pracovního poměru u uvedeného zaměstnavatele v době od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 pak též vyplývá i z nedatovaného potvrzení zaměstnavatele založeného ve spisu, které dne 3. 7. 2017 obdržela Okresní správa sociálního zabezpečení P.-z..
11. Následně žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018 změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci od 16. 8. 2017 přiznala starobní důchod ve výši 7 880 Kč měsíčně (výrok I) s tím, že od ledna 2018 byl starobní důchod žalobce zvýšen na 8 188 Kč měsíčně (výrok II). Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí zejména uvedla, že prověřila, zda žalobce vykonával samostatnou výdělečnou činnost v období roku 1992. Konstatovala, že dohledala odhlášku žalobce ze sociálního zabezpečení OSVČ ze dne 19. 10. 1992, kde je jako důvod odhlášky uveden nástup žalobce do pracovního poměru a jako den ukončení činnosti den 31. 10. 1992. Dále obdržela i přihlášku žalobce k sociálnímu zabezpečení OSVČ ze dne 4. 1. 1993, kde je uvedeno datum zahájení činnosti, a to 1. 1. 1993. Žalobce tudíž podle žalované nebyl v době od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 účasten důchodového pojištění jako OSVČ, ale pouze z titulu zaměstnání u obchodní společnosti E. spol. s r.o. Mimo jiné s odkazem na čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení a též na čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 byl proveden přepočít původně vyměřeného tzv. dílčího starobního důchodu žalobce s tím, že žalobci bylo do výpočtu zahrnuto i období od 1. 1. 1992 do 31. 10. 1992 (305 dnů samostatné výdělečné činnosti). Závěrem žalovaná konstatovala, že žádost o odstranění tvrdosti zákona bude předmětem samostatného řízení po vydání napadeného rozhodnutí. Citované rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 4. 2018.
12. Z přípisu žalované ze dne 29. 5. 2018, č. j. X, vyplývá, že k žádosti žalobce ze dne 21. 5. 2018 o odstranění tvrdosti zákona se žalovaná vyjádřila v tom smyslu, že pokud neobdrží doklad zaměstnavatele o tom, že žalobce měl ke dni 31. 12. 1992 pracoviště na území dnešní České republiky, nebude splněna podmínka pro zprostředkované převzetí výplaty důchodu uvedená v příkazu ministra práce a sociálních věcí č. 30/2006. V době vydání napadeného rozhodnutí tudíž o případném odstranění tvrdosti zákona rozhodnuto nebylo.
13. V průběhu jednání žalobce prosazoval, že výpisem ze živnostenského rejstříku a výpisem z jeho daňového přiznání za rok 1992 bylo prokázáno, že pracovní poměr na dobu určitou u společnosti E. spol. s r.o. měl povahu vedlejší činnosti, neboť z něj měl příjem jen 8 000 Kčs měsíčně, zatímco jeho průměrný měsíční příjem ze samostatné výdělečné činnosti dosahoval 30 000 Kč. Dále pak zdůraznil, že výši starobního důchodu, jehož přiznání lze na Slovensku očekávat, považuje za diskriminační a nespravedlivou a že takto tuto otázku vnímá i judikatura Ústavního soudu. Žalovaná oproti tomu za klíčové

považovala, že žalobce se jako OSVČ dne 19. 10. 1992 odhlásil z účasti na důchodovém pojištění a že jeho zaměstnavatel měl ke dni 31. 12. 1992 sídlo na Slovensku.

14. Soud v průběhu jednání provedl důkaz kopií pracovní smlouvy uzavřené dne 30. 10. 1992 mezi žalobcem a obchodní společností E. spol. s r.o., se sídlem X. Z ní vyplývá, že pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou od 1. 11. 1992 do 31. 12. 1992 a žalobce měl pracovat jako zástupce ředitele české redakce pro obchodně právní činnost se sídlem X (čl. 2.2). Dále pak provedl důkaz výpisem z evidence ARES a výpisem z živnostenského rejstříku, podle nichž žalobce vykonává živnostenskou činnost nepřetržitě od října 1992. Naopak soud neprovedl dokazování listinami dokládajícími průběh řízení před S. p. v B., neboť nejsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí významné a navíc se zčásti týkají okolností nastalých po vydání napadeného rozhodnutí.
15. Poté, co soud ověřil, že žaloba je včasná a jsou splněny i další procesní podmínky, se zabýval věcí samou a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí je vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž jeho odůvodnění je plně přezkoumatelné. Soud se ve světle výše citovaných ustanovení právních předpisů a skutkového stavu věci ztotožňuje s posouzením věci žalovanou.
16. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
17. Podle § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 33 let a dosáhl důchodového věku v roce 2017.
18. Podle § 32 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění se důchodový věk u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Podle tabulky uvedené v této příloze důchodový věk žalobce narozeného v roce 1954 činí 63 roků a 2 měsíce, tj. žalobce důchodového věku i s ohledem na datum svého narození dosáhl dne 16. 8. 2017 tak, jak žalovaná uvedla ve svých rozhodnutích.
19. Podle § 1 ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku ČSFR, zanikla uplynutím dne 31. 12. 1992 ČSFR a jejími nástupnickými státy se staly Česká republika a Slovenská republika.
20. Podle čl. 6 nařízení č. 883/2004 příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují: získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky, použití některých právních předpisů, nebo přístup k povinnému, dobrovolnému pokračujícímu nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje.
21. Podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 vypočte příslušná instituce výši náležející dávky výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto:
  - i) teoretická výše dávky se rovná dávce, na kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši;

- ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.
22. Podle čl. 6 písm. a) nařízení č. 1408/71 nahrazovalo toto nařízení s výhradou článků 7, 8 a 46 odst. 4 v rámci osobní a věcné působnosti ustanovení jakékoli úmluvy o sociálním zabezpečení zavazující buď výhradně dva, nebo více členských států.
23. Podle čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1408/71 zůstávaly bez ohledu na ustanovení čl. 6 použitelná určitá ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení uzavřených členskými státy přede dnem použitelnosti tohoto nařízení, pokud jsou pro příjemce výhodnější nebo pokud vznikla na základě zvláštních historických okolností a jejich účinek je časově omezen a pokud jsou tato ustanovení uvedena v příloze III. Tato příloha zmiňuje články 12, 20 a 33 Smlouvy o sociálním zabezpečení.
24. Nařízení č. 1408/71 bylo zrušeno nařízením č. 883/2004, které (byť až na základě svého později novelizovaného znění) zachovalo v platnosti články 12, 20 a 33 Smlouvy o sociálním zabezpečení, a to ve své příloze č. II, na niž odkazuje ustanovení čl. 8 odst. 1 tohoto nařízení, podobně jako výše citovaný čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1408/71.
25. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem.
26. Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.
27. Podle čl. 16 odst. 1 Správního ujednání se u osob samostatně výdělečně činných za zaměstnavatele pro účely článku 20 Smlouvy považuje okresní správa sociálního zabezpečení, které byla tato osoba povinna odvádět pojistné na nemocenské pojištění a důchodové zabezpečení.
28. Žalobce v podané žalobě brojí proti části výpočtu starobního důchodu, dle které se doby jeho důchodového pojištění do 31. 12. 1992 počítají jako doby pojištění ve Slovenské republice. K tomu soud uvádí, že v řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce sice skutečně byl v roce 1992 OSVČ na území ČR, nicméně nahlíží-li soud na věc optikou systému sociálního zabezpečení (a příslušných odvodů), nejednalo se o celé období tohoto roku, nýbrž šlo pouze o časový úsek mezi 1. 1. 1992 a 31. 10. 1992.
29. Z veřejně dostupné části živnostenského rejstříku sice vyplývá vznik některých oprávnění žalobce ke dni 20. 10. 1992, resp. 26. 10. 1992, přičemž soud současně nedisponuje přímým důkazem o tom, že by přerušení výkonu živnosti bylo nahlášeno i živnostenskému úřadu či že by živnost v období mezi 1. 11. 1992 a 31. 12. 1992 nebyla fakticky provozována. Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ovšem v tehdy platném a účinném znění ani neznal možnost pozastavení, event. přerušení provozování živnosti k žádosti podnikatele (na rozdíl od pozdější právní úpravy), resp. jednostranně živnostenským úřadem (§ 58) v případě obdobné žadatelově situaci.

30. To však není podstatné, protože z hlediska nároků z důchodového pojištění je rozhodné to, zda za uvedené období bylo z výkonu živnostenského podnikání hrazeno důchodové pojištění, resp. právní úprava hrazení pojistného a uznávaných pojistných dob v souvislosti s výkonem samostatné výdělečné činnosti. Vzhledem k odhláše žalobce ze systému sociálního zabezpečení z 19. 10. 1992 a následné přihlášce ze dne 4. 1. 1993 a vzhledem k tomu, že za měsíce listopad a prosinec příslušná okresní správa sociálního zabezpečení neeviduje žádné platby pojistného (přičemž žalobce ani nedokládá, že by pojistné OSVČ za toto období uhradil), má soud s přihlédnutím k veškerým okolnostem případu za to, že je správný závěr žalované, že žalobce byl v období 1. 11. 1992 – 31. 12. 1992 důchodově pojištěn výhradně z titulu pracovního poměru u zaměstnavatele, jehož sídlo se nacházelo na území dnešní Slovenské republiky, a to i k rozhodnému datu 31. 12. 1992, kdy došlo k rozdělení tehdejší ČSFR. Už jen proto nemá smysl se zabývat pojmy hlavní a vedlejší výdělečná činnost (nehledě na to, že s touto distinkcí počítala teprve pozdější právní úprava), neboť ty přichází do úvahy jen v případě souběhu více přihlášených výdělečných činností ve stejném časovém období (stejném kalendářním měsíci), žalobce však v listopadu a prosinci 1992 pojistné na důchodové pojištění odváděl (prostřednictvím svého zaměstnavatele) jen ze zaměstnání. V důsledku toho žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že k rozhodnému datu byl důchodově pojištěn jako OSVČ, a že se tedy má uplatnit ustanovení čl. 16 odst. 1 Správního ujednání. Takovou skutečnost žalobce neprokázal ani v řízení před správním orgánem, ani v řízení před soudem.
31. Soud respektuje to, že žalobce může vnímat postup žalovaného vůči své osobě vzhledem ke krátké době trvání pracovního poměru u slovenského zaměstnavatele (navíc fakticky vykonávaného na území dnešní České republiky) jako tvrdý, nicméně je zřejmé, že s ohledem na rozdělení společného státu musela být nastavena určitá jednoznačná pravidla, tato pravidla jsou pro žalovanou závazná a ta se jich v napadeném rozhodnutí držela. K odstranění tvrdosti slouží jiné řízení, které není předmětem tohoto soudního přezkumu. Tato pravidla přitom nadále platí i po vstupu České republiky do Evropské unie ke dni 1. 5. 2004, jak vyplývá z výše citovaných ustanovení právních předpisů a z příloh nařízení č. 1408/71 a nařízení č. 883/2004, které výslovně zmiňují platnost pro předmětnou věc podstatného ustanovení čl. 20 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení.
32. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že soud dospěl k obdobnému závěru jako žalovaná, která starobní důchod posoudila dle platných právních předpisů a v souladu s veškerými jí dostupnými podklady. Z výše uvedených důvodů tak ani není možné přisvědčit žalobci v tom, že by mělo dojít k rozporu se zásadami přiměřeného zabezpečení ve stáří a rovnosti, jakkoli žalobce může pociťovat tvrdost právní úpravy. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je předmětem sporu toliko posouzení umístění sídla jeho zaměstnavatele, resp. otázka výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobcem v listopadu a prosinci 1992, a nikoliv další předpoklady pro stanovení výše starobního důchodu stěžovatele (či pro jeho dorovnání), obстоjí závěry žalované o příslušnosti slovenského nositele k hodnocení doby zabezpečení stěžovatele na území ČSFR i ve světle judikatury Ústavního soudu (zejména nálezy ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 5/12). Vzhledem k tomu, že žalobce byl k 31. 12. 1992 v pracovním poměru u zaměstnavatele se sídlem v dnešní Slovenské republice, a to aniž by byl k tomuto datu aktivní coby OSVČ na území dnešní ČR, nebylo možné posoudit jeho námitky uplatněné v průběhu správního řízení, resp. žalobní body, jako důvodné.

33. Nic nebránilo a ani nebrání žalované v rámci širokého uvážení, kterým v dané věci disponuje, přistoupit případně k odstranění tvrdosti zákona. To je však otázkou postupu žalované až po vydání napadeného rozhodnutí, která je již pro toto soudní řízení nerozhodná.
34. Stejně tak s ohledem na uplatněné žalobní body nebyla předmětem tohoto řízení otázka, zda má žalobce nárok na dávku dorovnávacího přídavku ve smyslu § 106a a násl. zákona o důchodovém pojištění. I kdyby tomu tak ovšem bylo, v případě žalobce je evidentní, že nesplňoval již první podmínku [§ 106a odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění] pro přiznání takového nároku v podobě požadavku na získání alespoň 25 let (tj. 9 130 dnů) československých dob pojištění před 1. 1. 1993, neboť žalobce do tohoto data získal i se započtením sporného období listopadu a prosince 1992 jen 8 523 dnů pojištění. Soud přitom takovou právní úpravu, která dopadá jen na vybrané, zvláště disproporční případy, kde je nižší výše důchodů ze slovenského sociálního systému vyplácena za obzvláště dlouhou dobu, považuje za ústavně přijatelnou z důvodů, na které zákonodárce poukázal v důvodové zprávě k zákonu č. 274/2013 Sb., tj. z důvodu hrozícího nepřijatelně vysokého finančního břemene (*de facto* stěží vysvětlitelné odpovědnosti ČR za právní a ekonomický vývoj na Slovensku v době, kdy již bylo samostatným suverénním státem), které by plošné přiznávání dorovnávacích příspěvků s sebou přinášelo, a to v oblasti sociálního pojištění, kde má zákonodárce široký prostor pro uvážení (viz čl. 41 Listiny).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly, přičemž ani náhradu jiných nákladů by jí soud nemohl s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

samosoudce